

valget skulde være kongevglgt, kun ikke Amtmanden, og jeg kan heller ikke glemme, at den ærede Rigsdagsmand i sit Lovforslag jo selv havde foreslaaet, at alle 3 Revisionsmedlemmer skulde være kongevalgte. Det, der nu er kommet ind i Lovbkaftet, stemmer ganske med Folkethingsudvalgets Udtalelse, som ogsaa er tiltraadt af den ærede Rigsdagsmand selv. Det forekommer mig heller ikke, at der i selve Amtmandens Stilling kan være noget Betænkeligt ved at lade dette Hverv uelægge i hans Haand; men man kunde jo forøvrigt, og det kunde jo ikke skade, blive enig om, ifald Ministeriet Intet havde derimod, at i saadanne Tilfælde, hvor særegne Omstændigheder gjorde det mindre puseeligt, kunde en anden af Kongen valgt Mand overtage Formandspladsen istedetfor Amtmanden; men at Formanden er Regeringens Repræsentant, synes jeg virkelig ikke, at der er noget som helst Støvende i, saameget mindre som han jo er født Mindretal, idet de tvende andre Medlemmer, der komme fra de kommunale Autoriteter, jo altid kunne gjøre en saadan Indflydelse gjældende, at Formanden, naar han staaer alene, slet ikke formaer Noget.

Hvad dernæst Forundersøgelsen angaaer, saa forekommer det mig, at denne maa siges at være ordnet i Lovbkaftet paa en meget tilfredsstillende Maade; jeg finder det godt og skarpt betegnet i Motiverne, naar det med Hensyn til Forundersøgelsens Gang siges, at den efter Lovbkaftets Forskrifter indledes af og ledes ved Politiet, men reguleres af Dommeren, og naar det, hvad Niemebet angaaer, fremhæves, at det kun skal gjælde om at opnaae den for Sagens videre Fremme nødvendige Visshed for, om en Forbrudelse er begaaet og ved hvem. Forsaa vidt der under Forundersøgelsen finder Forhør Sted, finder jeg heller ingen Betænkelighed ved saadanne Forhør, som Lovbkaftet bestemmer; det er, saavidt jeg skjønner, indrettet saaledes, at det ikke let kan befrygtes at kunne antage en egentlig inkvisitorisk Karakter, og jeg har ganske vist altid meent, at det var formeget ganske at renoncere paa enhver Afhøring af den Tilstalte; det gjælder kun om ikke at træde ham for nær ved at lade ham blive Gjenstand for en egentlig Subquisition.

Jeg har hørt sige, at det dog var for galt med den Advarsel, som den Sigtede skulde gives gennem Forhørsdommeren, og at det var, ret som om Dommeren skulde opfordre ham til at forbylge Sandheden, til at holde sin Tilstaaelse tilbage, naar han blev advaret saaledes, som Lovbkaftet nærmere har betegnet. Men det er aldeles en Wildfarelse; thi det er naturligtvis ikke Meningen, at Dommeren skal stræbe efter at døve Samvittighedens Stemme hos ham. Ivertimod vil Dommeren jo ogsaa ved Undersøgelsens Begyndelse have at udspørge den Sigtede, om han er skyldig eller ikke skyldig, og det kan dog ikke være en Opfordring for ham til at holde sin Tilstaaelse tilbage; men han skal ikke, naar han paastaar sig at være uskyldig, ved Misforstaaelse, Fortalelse, Ubehjælpomhed eller deslige, bringes i Modsigelse, faae Skin af skyldig og derved udsætte sig for en Domsfælbelse, som han maaftæe ikke fortjener. Det er det, Advarselen skal afværge, og ikke mere.

Hvad Anklagebeslutningen angaaer, som dernæst er det Hovedpunkt, der frembyder sig, da maa jeg ganske billige, at Udkastet har ordnet det saaledes, at Amtmanden ikke er virksom derved. Jeg har tidligere ved Forhandlingen i forrige Session været tilbøielig til at see dette anderledes; men der er navnlig den væsentlige Forandring indtraadt her, at man overhovedet gennem dette Lovbkaft søger at ophæve al Forbindelse mellem Amtmanden, Overøvrigheden, og Strafferetspleien, og naar det er saa, vil der ikke være nogen som helst Grund til at lade det staae tilbage, som i sig selv er vigtigt og altid har været vanstelig for Øvrigheden at udøve paa en tilfredsstillende Maade. Jeg er derimod ikke ganske vis paa, om man just ved at ordne det ganske saaledes, som Lovbkaftet tilsigter, træffer det Heldigste; det forekommer mig rigtignok noget kompliceret med disse Anklagebeslutningers Tagelse, at der ved Spørgsmaalet om Sager, der skulle behandles ved Nævningetterne, desangaaende skal være Forhandlinger mellem Overanklageren, Underdommeren og efter Omstændighederne Overretten. Det kan i theoretisk betragtning være meget korrekt; men det forekommer mig mindre praktisk og lidt vel vidtløftigt.